

Till
Stockholms Rådhusrätt.

Da allmänne åklagaren icke ansett nödigt att med ett ord utveckla sin talan utan blott hänvisat till stämningen, har jag således intet annat att hålla mig till än vad däri yrkas, och heter det därstädes att jag skulle gjort mig skyldig till brott mot 18 kap. 13 § strafflagen. Jag har åter läst igenom det stenografiska referatet av mitt föredrag "Ljusets fiender" — ett referat som i stort sett är ganska lyckat, om också några smärre felaktigheter samt ettoch annat hopgjort bindeled, som kunnat delvis förnycka meningens ^{förekommast} och kan med bästa vilja i världen icke förstå på vad sätt jag i mitt

nämnda föredrag kunnat sära lukt och sedlighet,
så att allmän förargelse eller fara för andras för-
förelse därå kommer." Jag talade mot de purita-
ner, som i vårt land, både i det enskilda och all-
männa livet, förgifta tillvaron för oss förnuftiga
människor och som med fullt skäl kunna kal-
las ljusets fiender. Dessa var det som med hjälp
av tidningspräссens ständiga hets emot mig, utskri-
kit mitt föredrag "Kärlek utan barn" på ett vilse-
ledande och lögnaktigt sätt. Lärstilt visade de en
fullständig oförmåga att sätta sig in i min tanke-
gång, och de sökte framställa användandet av pre-
ventiver såsom något i sig självt omoraliskt. Följ-
aktligen var jag tvungen att visa, att sådana tvän-
k om hade ett mycket stort moraliskt, praktiskt och
mänskligt värde t. ex genom att befria hustrurna
från de många barnsbörder, som deras kropp ej kunnat
båla vid, eller för att undvika att med sjuk-
liga anlag belastade barn sättas i världen. Det var
den röda tråden i mitt föredrag "Ljusets fiender".

Att jag däri tillika uppstog
till behandling det framkastade lagprojektet är ju
ganska naturligt, lika så väl som att jag erinrade
om de olika sätt som förs i världen vidtagits mot
att folkökningen skulle bli för stor. Om min å-
skädning i detta hänseende är rätt eller icke,
därom kunna meningarna vara delade, men att
inlägga någon omoralisk tendens i mitt åskädning-
sätt, därför att man är av olika mening med mig,
det är ett både falskt och ovärdigt handlingsätt.

Något mot sedligheten sä-
rande varken finns i mitt föredrag eller var me-
ningen att där på något som helst sätt inläggas.
Hela ämnet är därför för mig obegripligt, och jag
bestrider, att den nämnda lagparagrafen kan i

något hänsende vara tillämplig mot mitt föredrag, och jag anhåller att Rådhusrätten, med stöd av vad jag här anfört, helt och hållet måtte frیکänna mig.

Stockholm den 7 september 1910

H. Berggren.